

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobkyně: **X**, narozena X
státní příslušnost X
zastoupená Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou
sídlem Masarykovo nábřeží 246/12, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2025, č. j. CPR-57697-3/ČJ-2024-930310-V244

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2025, č. j. CPR-57697-3/ČJ-2024-930310-V244 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“) ze dne 6. 11. 2024, č. j. KRPA-334786-15/ČJ-2024-000022-50 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), současně byla žalobkyni stanovena doba k opuštění území dle ustanovení § 50a odst. 3 téhož zákona do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že žalovaná nevycházela ze skutečného stavu věci. Žalobkyně nesouhlasila s žalovanou, že jí při návratu do domovského státu nehrozí žádné nebezpečí. Přitom uvedla, že již pouze okolnost jejího 16 let trvajícího nepřetržitého pobytu na území ČR a dokončení vysokoškolského vzdělání jsou ve svém souhrnu skutečnosti, které ji s ohledem na stávající politickou situaci při návratu do vlasti ohrožují.
3. Žalobkyně dále namítala, že předložila lékařské zprávy prokazující její onemocnění a uvedla, že pravidelná léčba probíhá právě na území ČR. Zdravotní stav žalobkyně je velmi nestabilní, po krátkou dobu byla hospitalizována v Psychiatrické nemocnici Bohnice. Žalovaná zdravotní stav žalobkyně značně bagatelizovala a závěr ohledně zdravotního stavu je podle žalobkyně nepřekoumatelný.
4. Žalobkyně namítala, že jí napadeným rozhodnutím sice nebyl udělen zákaz pobytu, ale v současné situaci jiné pobytové oprávnění obdržet nelze. Žalobkyně uvedla, že je žadatelkou o vydání mimořádného pobytového oprávnění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž o její žádosti doposud nebylo rozhodnuto. Podáním žádosti nevzniká právo pobytu na území, což podle žalobkyně vytváří absurdní situace, neboť žádost podala právě proto, že existují důvody, které jí brání vycestovat. Pro neoprávněný pobyt je však s cizinci zahajováno řízení o správním vyhoštění nebo o povinnosti opustit území, v rámci kterého se opět důvody nemožnosti vycestovat posuzují.
5. Žalobkyně namítala, že stav věci nebyl posouzen v celkovém kontextu všech aspektů případu a mezinárodního závazku non-refoulement.
6. Žalobkyně uvedla, že je těžko představitelné, že by si za dobu 16 let na území ČR nevytvořila vazby, které v jistém směru mohou ve své pevnosti překonat i vazby rodinné. Nesouhlasila proto se závěrem žalované, že v důsledku napadeného rozhodnutí nedojde k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně namítala, že nebyla dostatečně posouzena přiměřenost zásahu do jejích práv podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě shrnula průběh správního řízení a plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná uvedla, že došlo k naplnění skutkové podstaty § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dále uvedla, že se vypořádala také s otázkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do života žalobkyně. Závěrem navrhla zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

IV.

Obsah správního spisu

8. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
9. Dne 23. 10. 2024 byla přivolána hlídka cizinecké policie na pracoviště Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky na adrese Žukovského, Praha 6, kam se dostavila žalobkyně. Lustrací bylo zjištěno, že žalobkyně požádala dne 9. 3. 2023 o prodloužení doby platnosti její zaměstnanecké karty. Ke své žádosti však nepřiložila doklad o zajištění ubytování ani pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti. Proto bylo řízení zastaveno. Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců podala žalobkyně ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci žalobu. Ten ji rozsudkem ze dne 2. 4. 2024, č. j. 73 A 5/2023-33, zamítl. Rozsudek nabyl právní moci dne 3. 4. 2024. Vzhledem k této skutečnosti vzniklo podezření, že žalobkyně na území ČR pobývá neoprávněně, a proto byla podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o policii ČR, zajištěna.
10. Téhož dne bylo s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění a žalobkyně byla vyslechnuta jako účastnice správního řízení, přičemž do protokolu uvedla, že na území schengenského prostoru, konkrétně do ČR, přicestovala již v roce 2009, a to s platným cestovním dokladem a povolením k pobytu za účelem studia. Od té doby pobývá žalobkyně na území ČR. Domů jezdila jednou ročně za rodiči, naposledy byla v Rusku v roce 2021. Na území pobývala na základě podané žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Nevěděla, že je zde neoprávněně. Bydlí v pronajatém bytě. V ČR pracovala. Nemá zde ani v zemi původu žádný majetek. Před odjezdem z Ruska bydlela v rodinném domě u rodičů. Pokud se vrátí do Ruska, bude tam bydlet znovu. Žalobkyně dále uvedla, že je zdravá, neužívá pravidelně žádné léky. Chodí pravidelně jednou týdně na psychoterapii. Jednou měsíčně chodí k psychiatrovi. Má sjednané zdravotní pojištění. Disponuje finančními prostředky pro další pobyt a k vycestování. Žalobkyně je svobodná, bezdětná. Na území žije její bratr. Nenachází se zde žádná osoba, vůči které by žalobkyně měla vyživovací povinnost nebo o ni pečovala. Nesdílí společnou domácnost s občanem EU. V ČR nemá žádné závazky ani pohledávky. Žalobkyně má v zemi původu rodiče a další příbuzné. Žalobkyně uvedla, že v Rusku dlouho nebyla, a proto neví, zda jí tam něco hrozí. V případě správního vyhoštění žalobkyně vycestuje dobrovolně. K dotazu na kulturní a společenské vazby uvedla žalobkyně, že má velký zájem o kulturu, chodí do galerií, do divadla a má zde přátele ze školy a z práce.
11. Dne 25. 10. 2024 byla žalobkyně vyrozuměna, že s ní bude nadále vedeno řízení o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců. Důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by totiž byl nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.
12. Součástí správního spisu je také závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 24. 10. 2024, ev. č. ZS57799, podle něž je vycestování žalobkyně do Ruska možné.
13. Dne 6. 11. 2024 pak cizinecká policie vydala prvostupňové rozhodnutí, jímž uložila žalobkyni povinnost opustit území podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a současně stanovila dobu k opuštění území dle ustanovení § 50a odst. 3 téhož zákona do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí plyne, že žalobkyně pobývala na území neoprávněně od 4. 4. 2024 do 23. 10. 2024, neboť dne 3. 4. 2024 nabyl právní moci rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Liberce ze dne 2. 4. 2024, č. j. 73 A 5/2023-33, jímž krajský soud zamítl žalobu ve věci prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně. Jiným pobytovým oprávněním žalobkyně nedisponovala. Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí podala odvolání.

14. O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, ze kterých lze jednoznačně dospět k závěru, že žalobkyně pobývala na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť její rodiče a další příbuzní žijí v Rusku, kde rovněž vlastní rodinný dům, ve kterém by žalobkyně po svém návratu do země původu mohla bydlet. Žalobkyně nevlastní v ČR žádný majetek a její společenské vazby sestávají z návštěv galerií a divadel a má zde kamarády ze školy a z práce. V ČR žije bratr žalobkyně ve své vlastní domácnosti s přítelkyní. Žalobkyně nebyla obeznámena s tím, že by jí v Rusku hrozilo jakékoliv nebezpečí. Žalovaná rovněž neshledala, že by zdravotní stav žalobkyně představoval překážku jejího vycestování. Žalovaná zdůraznila, že právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a každý suverénní stát rozhoduje o tom, kdo může vstoupit a pobývat na jeho území. Vzhledem k tomu, že žalovaná neshledala žádnou nezákonnost prvostupňového rozhodnutí ani správního řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobkyněno odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

V.

Právní posouzení věci soudem

15. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
17. Ustanovení § 50 a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návratová směrnice“). Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení. Tato kritéria odpovídají těm, která jsou zmíněna ve výčtu uvedeném v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanoví kritéria zkoumání při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Přestože tedy povinnost posuzování přiměřenosti není výslovně uvedena v samotném zákoně o pobytu cizinců v případě ukládání povinnosti opustit území, taková povinnost vyplývá z

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

evropského práva (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č.j. 7 Azs 24/2017-29).

18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
19. Podle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž články 2-6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. m. s.) obsahují právo na život, zákaz mučení, zákaz otroctví a nucené práce, právo na svobodu a osobní bezpečnost a právo na spravedlivý proces.*
20. Předně soud uvádí, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že v období od 4. 4. 2024 do 23. 10. 2024 pobývala žalobkyně na území ČR bez platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Žalobkyně ostatně tuto skutečnost nijak nezpochybňovala. Protože žalobkyně pobývala na území ČR neoprávněně a správní orgány vyhodnotily, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, došlo k naplnění podmínek pro uložení povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
21. Žalobkyně namítala, že žalovaná nesprávně zjistila stav věci, zejm. v souvislosti s nebezpečím, které žalobkyni hrozí při návratu do vlasti. K tomu žalovaná uvedla, že ani ona, ani cizinecká policie nezjistily žádné skutečné nebezpečí, které by žalobkyni bránilo ve vycestování do jejího domovského státu. Žalobkyně v rámci svého účastnického výslechu do protokolu sdělila, že v Rusku dlouho nebyla, a proto neví, zda jí tam něco hrozí. Dále uvedla, že neví, jak se k ní budou v Rusku chovat, když se tam vrátí ze západu, z ČR. Žalobkyně však uzavřela, že není obeznámena s žádnou konkrétní hrozbou. Ve vycestování žalobkyni podle jejích slov brání, že v ČR žije již od roku 2009 a chce zde prožít svůj život. Tyto žalobkyní uváděné důvody však není možné podřadit pod pojem *skutečné nebezpečí vážné újmy* ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Pokud žalobkyně v průběhu správního řízení netvrdila žádnou konkrétní obavu z hrozby skutečného nebezpečí spojeného s jejím návratem do vlasti a ani správní orgány žádnou takovou hrozbu nezjistily, nezbyvá než uzavřít, že taková hrozba ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců v případě žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí neexistovala. Na podporu tohoto závěru hovoří také závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 24. 10. 2024, ev. č. ZS57799, které bylo vyhotoveno v rámci řízení o správním vyhoštění žalobkyně a podle něž je vycestování žalobkyně do Ruska možné. V podané žalobě pak žalobkyně uvedla, že již pouze okolnost jejího 16 let trvajícího nepřetržitého pobytu na území ČR a dokončení vysokoškolského vzdělání jsou ve svém souhrnu skutečnosti, které ji s ohledem na stávající politickou situaci při návratu do vlasti ohrožují. Tato obecná tvrzení, která žalobkyně blíže nespecifikovala, přitom odporují obsahu správního spisu. Konkrétně odporují informacím, které

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky shromáždilo ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Rusku a které tvoří podklad výše zmíněného závazného stanoviska. Podle těchto informací se ruští občané, kteří se neřadí mezi místě nebo celostátně známé aktivisty, novináře, bloggery apod., nečelí zvýšeným systematickým kontrolám ať již bezprostředně na hranicích nebo posléze na území. Žalobkyně nespadá do skupiny osob, která obecně čelí po návratu do Ruska největším problémům. V této skupině jsou aktivisté, navracející se pracovníci v IT nebo osoby podporující kritiku tamního režimu. Žalobkyně přitom netvrdila nic, v důsledku čeho by se podle dostupných informací mohla dostat do středu pozornosti ruských státních orgánů nebo bezpečnostních složek. Námitku hrozícího nebezpečí v případě návratu do vlasti soud jako důvodnou neshledal.

22. Žalobkyně namítala, že předložila lékařské zprávy prokazující její psychické onemocnění a nestabilní zdravotní stav, který žalovaná bagatelizovala a učinila ohledně něj nepřezkoumatelné závěry.
23. Tuto námitku soud jako důvodnou neshledal. Předně soud konstatuje, že se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelně a přezkoumatelně vypořádala s odvolací námitkou žalobkyně týkající se jejího špatného psychického stavu. Při posuzování této námitky vycházela žalovaná ze skutečností uvedených žalobkyní do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 23. 10. 2024 tedy, že je zdravá, žádné léky pravidelně neužívá, chodí jednou týdně na psychoterapii a jednou měsíčně k psychiatrovi. Z takto učiněného popisu zdravotního stavu je zřejmé, že svůj zdravotní stav žalobkyně nevnímala jako závažný a rozhodně netvrdila ani nedokládala, že by jí zdravotní stav bránil ve vycestování z území. Taková skutečnost pak nevyplývá ani z lékařských zpráv přiložených k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž si nelze nepovšimnout jejich neaktuálnosti. Za tohoto stavu žalovaná nemohla dojít k jinému závěru, než že zdravotní stav žalobkyně nepředstavuje překážku jejího vycestování.
24. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyně v průběhu správního řízení ani v podané žalobě netvrdila ani nedokládala, že by její zdravotní stav představoval překážku ve vycestování z území a že by léčba, kterou podstupuje v ČR, byla v zemi původu nedostupná. Tato tvrzení, dokladaná aktuální lékařskou zprávou ze dne 18. 3. 2025, žalobkyně uplatnila poprvé až v opakovaném návrhu na přiznání odkladného účinku podané žalobě. Na tomto místě považuje soud za potřebné zdůraznit, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), v řízení před soudem nelze uplatňovat nové skutečnosti. Za situace, kdy byl žalobkyni její zdravotní stav znám a popsán lékařskými zprávami již před vydáním prvostupňového rozhodnutí, měla povinnost tuto okolnost uvést již v řízení před správními orgány. Žalobkyně tak neučinila. Své psychické problémy konstatovala v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, avšak nespojovala s nimi nemožnost vycestování z území ČR a tato skutečnost nevyplývá ani z lékařských zpráv přiložených k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaná se tedy nemohla skutečnostmi plynoucími z nově doložené lékařské zprávy zabývat. Z uvedených důvodů soud k nově uplatněným tvrzením a k lékařské zprávě přiložené k opakovanému návrhu na přiznání odkladného účinku nepřihlédl.
25. K tvrzení, že žalobkyni sice nebyl udělen zákaz pobytu, ale za stávající politické situace, v souvislosti s přijatými sankcemi proti Rusku, jiné pobytové oprávnění obdržet nelze je třeba uvést, že nařízení vlády č. 55/2024 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech bylo přijato z důvodu ochrany zahraničně politických zájmů České republiky v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace. Jedná o opatření v zájmu ČR, převažující zájmy samotné žalobkyně, a to za situace, kdy v případě žalobkyně nebyly shledány žádné výjimečné okolnosti, které by odůvodňovaly nezbytnost její přítomnosti na území ČR. Dne 22. 1. 2025 požádala žalobkyně o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území dle ustanovení § 33 zákona o pobytu cizinců. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo o této žádosti rozhodnuto.

26. K námitce neposouzení případu v kontextu mezinárodního závazku non-refoulement soud uvádí, že standardy vyplývající ze zásady nenavrácení (*non-refoulement*) musí být zkoumány a dodržovány i v řízení o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 6 Azs 342/2021-28 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2024, č. j. 2 Azs 316/2023-47). Žalovaná se posouzením souladu napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky zabývala zejména na straně 6 napadeného rozhodnutí. Tam uvedla, že navrácením žalobkyně do země původu nedojde k porušení čl. 2-6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť nezjistila žádné skutečné nebezpečí, které by žalobkyni bránilo ve vycestování. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje. Žalobkyně totiž v průběhu správního řízení žádné konkrétní nebezpečí, v důsledku kterého by mohlo být ohroženo její právo na život, porušen ve vztahu k ní zákaz mučení či zákaz otroctví a nucené práce, netvrdila. Podle rozsudku Soudního dvora Evropské Unie ze dne 22. 11. 2022 ve věci C-69/21, jehož obecný závěr k výkladu zásady nenavrácení lze použít i na projednávaný případ: „Článek 5 směrnice 2008/115 tedy brání tomu, aby vůči státnímu příslušníkovi třetí země bylo vydáno rozhodnutí o navrácení, pokud ve vztahu k zemi, do které má být navrácen a ve vztahu k níž existují závažné důvody se domnívat, že by v případě vykonání uvedeného rozhodnutí byl tento státní příslušník vystaven skutečnému riziku zacházení odporujícímu článku 18 nebo článku 19 odst. 2 Listiny.“ Podle článku 19 odst. 2 Listiny základních práv EU nikdo nesmí být vystěhován, vyhoštěn ani vydán do státu, v němž mu hrozí vážné nebezpečí, že by mohl být vystaven trestu smrti, mučení nebo jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Zásadu non-refoulement je nutno „vykládat tak, že stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46). Takové nebezpečí však v projednávané věci zjištěno nebylo. Z hlediska posouzení projednávané věci prizmatem zásady non-refoulement tak napadené rozhodnutí rovněž ob stojí a obecná námitka žalobkyně není důvodná.
27. Žalobkyně závěrem své žalobní argumentace uvedla, že je těžko představitelné, že by si za dobu 16 let na území ČR nevytvořila vazby, které v jistém směru mohou ve své pevnosti překonat i vazby rodinné. Nesouhlasila proto se závěrem žalované, že v důsledku napadeného rozhodnutí nedojde k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně namítala, že nebyla dostatečně posouzena přiměřenost zásahu do jejích práv podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
28. Přestože podle judikatury Nejvyššího správního soudu lze v porovnání s institutem správního vyhoštění považovat povinnost opustit území za méně intenzivní zásah do

rodinného či soukromého života cizince, stále se o zásah do rodinného či soukromého života může jednat, například pokud cizinec pobývá v České republice dlouhodobě a má na území celou rodinu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29).

29. Žalovaná odůvodnění napadeného rozhodnutí v otázce přiměřenosti dopadů do sféry žalobkyně nevystavěla výlučně na tezi, že uložení povinnosti opustit území je nejmírnějším opatřením, které lze cizinci podle zákona o pobytu cizinců uložit, v důsledku čehož by bylo v případě žalobkyně takové rozhodnutí bez dalšího přiměřené. Žalovaná zohlednila délku pobytu žalobkyně na území ČR a také její vazby na území. Rodiče a další příbuzní žalobkyně žijí v Rusku a sama žalobkyně uvedla, že v případě návratu do země původu bude opět bydlet u rodičů. Na území ČR nevlastní žádný majetek. Žije zde její mladší bratr, který však bydlí v samostatné domácnosti se svou přítelkyní. Žalovaná také vzala v úvahu zdravotní stav žalobkyně. Žalovaná k otázce přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí v jeho odůvodnění uvedla, že žalobkyni nebyl uložen zákaz vstupu na území a že napadené rozhodnutí představuje pouze nástroj k ukončení neoprávněného pobytu žalobkyně na území ČR bez jakýchkoliv negativních následků, které by pro ni napadené rozhodnutí mělo do budoucna. V případě žalobkyně neshledala žalovaná, že by se jednalo o výjimečnou situaci, která by ospravedlňovala naprostou nezbytnost přítomnosti žalobkyně na území ČR.
30. Žalobkyně v žalobě netvrdila žádnou konkrétní vazbu na území ČR, pro kterou by její vycestování mohlo být nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života. Soud neshledal obecnou žalobní námitku důvodnou a rovněž v této otázce zcela ztotožnil s posouzením přiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, jak je provedla žalovaná. Soud konstatuje, že žalovaná neopomněla hodnotit kritéria přiměřenosti stanovená zejména v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, resp. čl. 5 návratové směrnice, přičemž zohlednila také délku pobytu žalobkyně na území ČR a povahu jejích rodinných vztahů. Soud považuje toto hodnocení žalované za dostatečné, žalovaná přesvědčivě vypořádala všechny námitky žalobkyně vznesené během správního řízení a správně posoudila, že uvedené nepředstavuje v jejím případě nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, zcela adekvátně poměřila veřejný zájem a soukromé zájmy žalobkyně, které v daném případě nedosahovaly intenzity možného porušení čl. 8 Úmluvy.
31. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spisovém materiálu. V projednávané věci bylo prokázáno naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a zároveň soud neshledal, že by v důsledku napadeného rozhodnutí došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaná postupovala v souladu se zákonem, proporcionálně a s ohledem na okolnosti daného případu. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem. Soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí hodnotit jako nepřezkoumatelné. Namítaná porušení ustanovení správního řádu soud neshledal.

VI.

Závěr a náklady řízení

32. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zamítl. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě soud již samostatně nerozhodoval o opakovaném návrhu na přiznání odkladného účinku.

33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně